

Jsou okouzující až za hrob. Ten váš.

Perfekcionistky:
Hodné holky

SARA
SHEPARDOVÁ

autorka série *Roztomilé malé lhářky*

*Perfekcionistky:
Hodné holky*

SARA
SHEPARDOVÁ

*Perfekcionistky:
Hodné holky*

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 by Alloy Entertainment and Sara Shepard
All rights reserved.

Z anglického originálu *Perfectionists: The Good Girls*
(Published by Hot Key Books, London, 2015)
přeložila © 2017 Anna Školníková
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-920-6 (pdf)

PŘEDMLUVA

„ZASLOUŽÍ SI TREST.“

Tak to začíná – takovou jednoduchou větou. Možná to prohlásíte o svém příteli, který vám zlomil srdce, když se líbal s tou divnou novou holkou. Nebo o bývalém nejlepším kamarádovi, který o vás zalhal, jen aby si zachránil vlastní krk. Nebo o tyranovi, který zašel příliš daleko. Jste naštvaná a zraněná a v hloubi duše si přejete pomstu.

To pochopitelně neznamená, že svá slova proměníte v činy. Možná si představujete, jaké by to bylo, kdyby vaše nejtemnější přání spatřila světlo světa... ale jste dobrý člověk. S něčím podobným byste se nedokázala vyrovnat. Jak ovšem pětice dívek zjistila, jen pouhé pomýšlení na odplatu může být občas nebezpečné – přináší smrt.

Zkrátka a dobře, v tom, co si člověk přeje, je potřeba být obezřetný. Můžete totiž dostat právě to, po čem zatoužíte.

Ve státě Washington se nachází na pohled docela obyčejné město Beacon Heights. V něm stojí na pohled docela obyčejná střední škola, kde je na pohled docela obyčejná učebna. V té právě potmě sedí třicet studentů, kteří na televizní obrazovce čtou slovo *konec*. Zrovna zhlédli starý černobílý snímek *Až tam nezbývá žádný*. Film o spravedlnosti, trestu a vraždě. Ve třídě

právě probíhala hodina filmové vědy. Tento volitelný předmět se na škole Beacon Heights High těšil velké oblibě díky osobě učitele, který jej vedl. Byl to velmi oblíbený a mezi děvčaty velmi vysoce hodnocený pan Granger.

Když pan Granger rozsvítil, hrál mu na rtech jednoznačný úsměv. *Jsem chytrý krasavec, kterého byste měli uctívat.* „Senzace, co říkáte?“ Bleskově třídu rozdělil do menších skupin. „Diskutujte. O čem myslíte, že snímek doopravdy je? Načerpejte inspiraci pro své eseje.“ Granger po každém filmu zadal studentům esej na volné téma, což se může jevit jako snadný úkol. Jenže práce hodnotil velice přísně – stejně jako jiní učitelé v *ostatních* předmětech. Na Beacon Heights High zkrátka vládly tvrdé poměry. A skupinové diskuse vedoucí k nápadu na dobré téma eseje proto hrály zásadní roli.

V zadní části třídy seděla Julie Reddingová ve společnosti téměř neznámých dívek. Skoro všechny znala jen od vidění. V její skupině byla hudebně nadaná Mackenzie Wrightová, o které se říkalo, že si dokonce zahrála na pódiu s virtuosem Yo-Yo Ma. Naproti Julii se ocitla okouzující Ava Jalaliová, která se věnovala příležitostnému modelingu a časopis *Glamour* o ní napsal v rubrice *Kolemjdoucí, co udává módní styl*. Další členkou debataního kroužku byla fotbalová hvězda Caitlin Martellová-Lewisová, ustrašená jako lapené zvíře. Vedle Julie se posadila jediná dívka, kterou Julie znala dobře. Její nejlepší kamarádka Parker Duvallová, která se v poslední době snažila o jediné – stát na samém okraji společnosti. A Julie samotná? Ta v současnosti vládla škole a těšila se obrovské popularitě.

Dívky toho o sobě v tuto chvíli ještě moc nevěděly. Ale to se má zanedlouho změnit.

Nejprve se bavily o filmu – o zabíjení lidí, kteří se dopustili hrůzných činů. Je to trest, nebo vražda? Parker se znenadání zhluboka nadechla. „Vím, že to zní divně,“ začala tichým hla-

sem, „ale chvílemi se mi to zdálo spravedlivé. Někteří lidé si prostě trest zaslouží.“

Skupinka se zachvěla šokem a slovo si vzala Julie. Vždycky Parker pohotově bránila. „Vid?“ zašvitořila. „Chci tím říct, že já sama znám pár lidí, kteří by si podobný trest zasloužili. Na mém soukromém seznamu by stál na prvním místě Parkeřin otec. Soudce k němu byl příliš shovívavý.“ *Nesnášela* Parkeřina tátu za všechno, co své dceři provedl. Na obličejí měla stále jizvy. Té noci se stala z nejoblíbenější holky na škole... zkrátka... znetvořenou chudinkou. Parker se nikdy ani nepokusila navázat na přátelské vazby, které se tehdy zpřetrhaly. Zřejmě se jí zdálo snazší se schovat než ukázat své zranění naplno.

Parker na Julii kývla a ta kamarádku chytila za ruku a stiskla. Věděla, že se Parker o tátovi nikdy nemluví snadno. „A co taková Ashley Fergusonová?“ nadhodila Parker a Julie sebou škubla. Ashley chodila do třetího ročníku a moc, moc se snažila být jako Julie. Kupovala si stejné šaty, sdílela všechny Juliiny příspěvky na sociálních sítích, dokonce si nechala obarvit vlasy na Juliin odstín. Její posedlost začínala trochu děsit.

Ostatní holky v kroužku se zavrtěly. Nebyly si jisté, zda se jim tento směr hovoru zamlouvá, ale současně velmi jasně vnímaly dobře známý tlak – je potřeba vydržet.

Mackenzie si odkašlala. „Pokud jde o mě, já bych asi volila Claire.“

„Claire *Coldwellovou*?“ Ava Jalaliová vytřeštila oči. Ostatní byly překvapené úplně stejně – copak Claire není Mackenziina nejlepší kamarádka? Jenže Mackenzie jen pokrčila rameny. Julie si pomyslela, že má zřejmě své důvody, proč zmínila její jméno. Každý má tajemství.

Ava zaklepala jasně rudými nehty na desku stolu. „Za mě by šla tátova nová manželka Leslie,“ rozhodla se. „Ona je... *příšerná*.“

„Ale jak byste to provedly?“ Parker přitlačila na pilu a naklo-

nila se vpřed. „Například Ashley. Mohla by třeba uklouznout ve sprše při mytí svých vlasů, kterými napodobuje Julii. Kdybyste se rozhodly spáchat dokonalý zločin, co byste udělaly?“ Očima putovala z jedné dívčí tváře ke druhé.

Ava zamyšleně svráстила čelo. „Tak třeba Leslie je pořád opilá,“ začala pomalu. „Mohla by si třeba dopít svou láhev char-donnay na dobrou noc a spadnout z balkonu.“

Parker se podívala na Mackenzie. „A ty? Jak by ses zbavila Claire?“

„No,“ zakuňkala muzikantka. „Tak... možná bych ji srazila autem. Aby to vypadalo jako naprostá náhoda.“ Sáhla po láhvi s vodou a nejjistě se napila. Pak se rozhlédla po učebně. Claire tu *byla taky*... ale zjevně nedávala pozor. Jen od katedry je sledoval pan Granger. Když však Mackenzie zachytila jeho pohled, jen se usmál a vrátil se očima ke svým žlutým deskám na stole. Věnoval jim zvláštní pozornost.

„Parkeřin táta by mohl dostat nakládačku na vězeňském dvoře,“ pípala Julie tenkým hláskem. „To se přece děje každou chvíli, ne?“

Caitlin, která ještě neřekla ani slovo, si přisunula židličku blíž k ostatním. „Víte, koho bych ráda oddělala já?“ řekla znenadání. Pohlédla napříč učebnou. Očima přešla první skupinku diskutujících i pana Grangera, který už zase civěl jejich směrem, až se očima zastavila na chlapecké postavě ve třetí skupince. Šlo o největšího krasavce ve třídě. Jenže jeho hezká pusa se kroutila v krutém úsměvu a nebezpečně mhouřil oči.

Nolan Hotchkiss.

„*Jeho*,“ pronesla Caitlin chraplavým hlasem.

Všechny dívky zatajily dech. Dobře věděly, proč Caitlin Nolana bytostně nesnáší – tragická smrt jejího bráchy hovořila za vše. Nolan si ho podával tak dlouho, až to překročilo únosnou mez.

Každá z holek si v tu chvíli začala vybavovat vlastní nepřijemné

zkušenosti s Nolanem. Tak třeba Ava. Vloni se s ním rozešla, a on o ní začal hned roztrubovat odporné pomluvy. Mackenzie zase cítila, jak rudne ve tvářích. Stačila jí k tomu pouhá vzpomínka na to, jak mu sedla na lep – poslala mu své celkem odvážné fotky. Julie a Parker měly pro nenávist vůči Nolanovi stejný důvod – kdyby tenkrát v noci Parker nezdrogoval, možná by ji táta doma tolik nezbil. Parker by tak mohla být dál ta zářící a šťastná holka plná chuti do života.

Je to pravda, shodly se v duchu všechny: bez Nolana by byl svět mnohem lepší. Je postrachem nejen pro ně, ale i pro celou školu Beacon Heights High. Nicméně pouhé *pomyšlení* na jeho smrt se zdálo nebezpečné. Nolan by kteroukoli z nich dokázal zničit lusknutím prstů – jak už konečně předvedl.

„Jak byste to udělaly?“ zeptala se Ava se sklopenýma očima. „Myslím... kdybyste se ho rozhodly zabít?“

A tak se o tom začaly bavit. Jen tak z legrace. Přišly s plánem, který znaly ze starých filmů – otrava kyanidem. Ale nikdy by to pochopitelně neudělaly.

Následně si pro něj ovšem vymyslely i trest, který by byly ochotné uskutečnit: Nolana napálit pomocí jeho oblíbené drogy oxy rozpuštěné v kelímku piva. Nechaly by ho usnout, aby mohly jeho bezvládnou tvář popsat lihovým fixem, vyfotit ho a na internetu mu ušít z ostudy kabát. Udělaly by z něj stejného blbce, jaké dělá on z ostatních.

V jednu chvíli během hovoru Nolan zvedl hlavu a podíval se směrem k dívkám s povytaženým obočím. Prohlédl si každou zvlášť, aby nakonec obrátil oči v sloup a vrátil pozornost ke své skupince. Bylo zřejmé, že si je sám sebou jistý a necítí žádnou hrozbu.

Jenže to se přepočítal. Měl být obezřetnější. O týden později byl Nolan mrtvý – zemřel na otravu kyanidem. Přesně tak, jak si holky ve třídě naplánovaly.

* * *

Po Nolanově úmrtí si holky volaly a s panikou v hlase řešily, co se vlastně stalo. Neudělaly nic víc než ten hloupý vtip. Daly Nolanovi vypít pivo s rozpuštěnou pilulkou oxy a popsaly mu tvář hloupými texty. Jak se mu do těla mohl dostat *kyanid*? Za to rozhodně nemohou, ujišťovaly se navzájem. Všechny do jedné jsou přece hodné holky. Žádné vražedkyně.

Nedokázaly se ovšem přestat ptát: Copak jejich hovor ve třídě někdo vyslechl a rozhodl se zneužít jejich raněné duše? Mohl to být někdo, kdo Nolana taky nenáviděl? Povedl se *skutečně* dokonaly zločin – Nolan je mrtvý a veškerá vina padá na dívky, které nic neprovedly.

Nejdříve se holky domnívaly, že za tím stojí pan Granger. Všechny si totiž všimly, jak pozorně v ten den jejich diskusi sledoval. Po Grangerově smrti se však ocitly zpátky na začátku. Vrahem musí být někdo jiný.

Jak daleko asi neznámý útočník zajde? Co bude s *ostatními* jmény z jejich seznamu?

Co když přibude někdo další?

PRVNÍ KAPITOLA

V NEDĚLI RÁNO STÁLA Mackenzie Wrightová v městečku Beacon Heights před policejní stanicí. Zasmušile zírала na obrubník. Na nebi visely nízké bouřkové mraky. Na parkovišti stála řada šesti policejních aut. Ostatní holky, se kterými chodila na filmovou vědu pro pokročilé, už odešly buď samy, anebo se svými rodiči. Pro Mackenzie si máma s tátou přijedou co nevidět.

Jako by si je přivolala. Auto rodičů právě vjíždělo na parkoviště. Mac poskočil žaludek. Ráno ji sem přivezla Ava, ale policisté pak volali rodičům, kteří trvali na tom, že si dceru vyzvednou. Mac si nedokázala představit, jak její rodina zareaguje na skutečnost, že se vloupala do domu učitele, který byl včera v noci zavražděn – ubodán svým vlastním *kuchyňským nožem*. Ona, Mackenzie Wrightová, první cellistka, je podezřelá z vraždy.

Auto zpomalilo a máma na sedadle spolujezdce odepnula bezpečnostní pás, aby Mackenzie sevřela v pevném objetí. Ta překvapeně ztuhla.

„Jsi v pořádku?“ ujišťovala se paní Wrightová, když mumlala dceři do ramene rozechvělým hlasem. Její slova přerušovaly vzlyky.

„Snad jo,“ odpověděla Mac.

Táta vyskočil z vozu také. „Přijeli jsme, jak nejrychleji to jen bylo možné. *Co se stalo?* Ten policista říkal, že ses vloupala do domu, kde došlo k vraždě. Je to tak? Co se to s naším městem děje?“

Mac se zhluboka nadechla a vyslovila, co si v posledních pěti minutách stačila v duchu nacvičit. „Je to strašné nedorozumění,“ pronesla pomalu. „Já a pár kamarádek jsme si myslely, že máme indicii o smrti Nolana Hotchkisse. Proto jsme se vydaly na policejní stanici. Jenže pak... všechno se zkrátka zamotalo...“

Táta svařil čelo. „Vloukala ses do domu toho učitele, nebo ne?“

Mac ztěžka polkla. Téhle části příběhu se obávala. „Myslely jsme, že je doma. Dveře byly otevřené. Chtěly jsme se ho na něco zeptat ohledně Nolanovy smrti.“

Sklopila zrak. Její rodiče věděli, kdo byl Nolan Hotchkiss. Stejně jako všichni ostatní i oni jeho jméno znali už předtím, než zemřel. Hotchkissovi jsou velmi bohatá a vlivná rodina. Vyčnívají i mezi všemi úspěšnými, krásnými a dokonalými obyvateli městečka Beacon Heights. O čem rodiče nevěděli, byl vztah, který měla s Nolanem jejich dcera *Mac*. Není tomu tak dávno, co ji Nolan párkrát pozval na rande. Zamotal jí hlavu, okouzluil ji, připravil jí velice příjemné chvíle a rozžářil její život. Když ji následně poprosil o pár fotek, nezaváhala ani na okamžik. Posadila se za svoje cello, stiskla spoušť fotoaparátu a snímky odeslala.

Až později se ukázalo, že ty fotky potřeboval kvůli sázce – Mackenzie se pravdu dozvěděla, až když Nolan s partou rozesmátých kamarádů zastavil autem před jejich domem, aby jí hodil peníze k nohám. Ve zkratce se dá říct, že se postaral o *ponižující noční můru*.

Ještě horší bylo, že policie tyhle fotky *našla* v Nolanově telefonu. A kvůli tomu měla Mac velmi dobrý motiv pro jeho vraždu. Zatím nejsou žádné důkazy, ale ani tak to není dobré.

Kvůli tomu se Mackenzie s ostatními dívkami vydala do Grangerova domu. Chtěly očistit svá jména. Zjistily, že Nolan na Grangera věděl něco velmi šťavnatého, a domnívaly se proto, že to byl on, kdo Nolana umlčel.

Paní Wrightová si Mac podržela na délku paží. „Ty sis skutečně myslela, že má váš učitel něco společného s Nolanovou smrtí? Co to bylo za učitele?“

„Nebyl nic moc.“ Mac při vzpomínce na něj přimhouřila oči. Granger si nepokrytě užíval s několika jejími spolužačkami. Tuhle *pikantní drobnost* na něj Nolan věděl. Holky to zjistily díky Avě, která v Grangerově mobilu našla od Nolana výhrůžnou zprávu. Ujištění pak přišlo v momentě, kdy to Granger zkusil i na Avu.

Když prohledaly Grangerův dům a našly hmatatelný důkaz o tom, že Nolan učitele vydíral, odnesly ho všechny společně na policejní stanici. Nedočkaly se ovšem tak vřelého přijetí, jaké očekávaly. Granger zemřel jen několik okamžiků poté, co holky vyklidily scénu. Avin přítel – nebo spíš *bývalý* přítel – je viděl z Grangerova domu mizet, a zavolal policii. Šokující rozhovor, který právě skončila se svými kamarádkami, rezonoval Mackenzie dosud v hlavě. *Zabil Granger Nolana?* ptala se Caitlin. *Nebo Grangera i Nolana zabil tentýž člověk – a postaral se o to, aby podezření zase padlo na nás?* Na to žádná z dívek neměla odpověď. Jejich domněnka, že Nolana zabil Granger, dávala perfektní smysl. Jenže teď je zřejmé, že to všechno bude ještě trochu složitější, než se domnívaly.

Táta jí položil ruce kolem ramen a přitáhl si ji blíž. Tím Mac vytrhl z úvah. „My v každém případě věříme tobě. A postaráme se o to, aby se všechno objasnilo,“ ujistil ji. „Už jsem telefonoval svému dávnému kamarádovi právníkovi. Moc mě mrzí, že se to stalo zejména teď, když ti štěstí přeje.“

Mac chvilku trvalo, než si uvědomila, na co táta naráží: měla by přece slavit neoficiální přijetí na konzervatoř. Telefonicky jim skutečnost potvrdila mámina kamarádka, která má informace přímo z přijímací kanceláře. Přestože už to Mac ví dva dny, pořád ještě neměla prostor, aby si radost z té noviny skutečně

prožila. Do oslav se jí ani nijak zvlášť nechtělo i proto, že její štěstí z vítězství kazil fakt, že se kromě ní dostala na školu i Claire Coldwellová.

Táta ji odvedl k zadním dveřím auta. „Jsem hlavně rád, že jsi v pořádku. Co kdybys byla uvnitř, když tam řádl nějaký maniak s nožem?“

„Já vím, já vím,“ zamumlala si Mac pro sebe. „A omlouvám se.“ Ale v hlavě jí začala hlodat myšlenka. Kdyby bývaly u Grangerova doma zůstaly někde dobře schované o trochu déle, mohly by vidět, kdo se tam vloupal a zabil ho?

Právě se chystala nasednout do vozu, když za sebou zaslechla zahihňání. Přes ulici stála na předzahrádce jejich domu Amy – příjmení si Mac nepamatovala. Chodila na stejnou školu do druhého ročníku. Amy se opírala o strom, v rukou svírala šálek kávy a... zírala.

Mac sklopila hlavu. Jak dlouho se ta holka kouká? Slyšela o Grangerovi? Kolik toho asi ví?

S povzdechem usedla vedle své mladší sestry Sierry. Sierra si Mac prohlédla trochu opatrně, jako by z ní snad měla strach. Mac se dívala přímo před sebe a předstírala, že si ničeho nevšimla. Když ovšem v rozhlasovém zpravodajství zaslechla Nolanovo jméno, šklubla sebou. *Pátrání po pachateli, který Nolana Hotchkisse té noci, kdy...*

„To by stačilo,“ rozhodla ostře paní Wrightová a vystřelila rukou dopředu, aby přeladila na stanici klasické hudby. Tam zrovna hráli Beethovena. Během krátké cesty domů nikdo nepromluvil. Mac si opřela hlavu a zavřela oči. Cítila se hluboce, až bolestně unavená. Ticho přerušila paní Wrightová, když přijížděli před dům. Odkáslala si. „Zdá se, že tu máš návštěvu, Mackenzie.“

Mac rázně otevřela oči a následovala mámin pohled. V první chvíli si byla jistá, že to bude její bývalá nejlepší kamarádka Claire,

a rozechvěla se hrůzou. Claire se pokusila překazit Mackenzie talentové zkoušky na Juilliard, a Mac už o ní proto nikdy víc nechce slyšet. Vidinu, že s ní bude muset strávit další čtyři roky na jedné škole – které obě dvě podřídily celý dosavadní život –, chápala jako výsměch vesmíru.

Jenže pak se jí vidění zaostřilo. Na verandě před vchodovými dveřmi neseděla Claire. Nebyla to ona, kdo pomalu roztácel lesklé lopatky větrníku, zapáchnutého v záhonku květin. Byl to Clairin přítel – kluk, kterého Mac dlouhé roky tajně milovala. *Blake.*

Když auto zastavilo, Blake rázně zvedl hlavu. V očích měl zoufalý prosebný výraz. Otevřel pusou, ale neřekl nic, a tak ji zase zavřel. Mac cítila bolest v srdci. Jeho rozčuchané vlasy, dlouhé řasy, světle modré oči... Ten kluk jí pořád vyrážel dech. Vypadal tak... smutně, jako by se mu stýskalo po společných chvílích.

Až pak si všimla, že drží něco na klíně. Byla to bílá dortová krabice z cukrárny, kterou vlastnila jeho sestra, a taky čtvercová bílá obálka. Mac si vzpomněla, jak se s Blakem minulý týden v cukrárně setkali při zkoušce jejich kapely. Těch pár dní se jí zdálo jako nekonečně dávná doba. Mac se od Blakea držela dál už hodně dlouho. Vlastně od chvíle, kdy se s ním dala dohromady Claire. Začala s ním tehdy chodit, přestože věděla, jak moc o něj Mackenzie stojí. Jenže před týdnem v cukrárně jako by k sobě Mac s Blakem našli cestu... bylo to jako za starých časů.

Zavřela oči pod dojmem vzpomínky na okamžik, kdy se jejich rty setkaly. Bylo to tak špatné a *správné* současně.

Mac si všechnu něhu rázně zakázala. Vybavila si totiž další okamžik, kdy se s Blakem v cukrárně potkala. Našla ho tam s Claire hned po skončení talentové zkoušky. Stáli tam spolu, drželi se za ruce a táhli za jeden provaz. *To já jsem navedla Blakea, aby ti zamotal hlavu*, dobírala si ji Claire. *Věděla jsem, že kvůli němu všeho necháš – i zkoušení na talentovky. Abych nezapomněla,*

všechno, s čím ses Blakeovi svěřila, mi pověděl. I to, že se chystáš brát Čajkovského. Dívala se na Mac s obrovskou zlostí a nenávisť v očích. Vůbec jsme se nerozešli. Jsme si naopak blíž než kdy dřív.

Blake nebyl schopen se na Mac ani podívat, když se ho ptala, zda je to pravda. Vlastně ani nemusel. Jeho svěšená hlava a provinilý výraz to řekly za něj.

Mac se proto teď otočila a následovala své rodiče domů garáží. „Já s tebou nechci mluvit,“ vyštěkla.

Blake seskočil z verandy a utíkal k nájezdu. „Mě to mrzí, Macíku. Opravdu. Hrozně moc mě to *mrzí*.“

Krátce se zastavila. Možná že zasténala. Máma ji pohladila po paži. „Zlatíčko? Jsi v pořádku?“

„Jsem,“ vydechla Mac z posledních sil. Před mámou se o dramatu kolem Claire a Blakea nezmínila. Neměly spolu zrovna takový vztah. Věnovala mámě svůj nejstatečnější úsměv. „Přijdu za vteřinku, nevádí?“

„Máš pár minut,“ odpověděla paní Wrightová a podezíravě pohlédla směrem k Blakeovi, než zašla do domu.

Mac se otočila a podívala se na Blakea. Ten se k ní natáhl, aby ji chytil za ruku. Instinktivně se mu pokusila vyškubnout, ale pak povolila. Voněl těstem na dortíky a moučkovým cukrem.

„Opravdu mě to moc mrzí,“ začal Blake.

„Já to nechci poslouchat,“ odpověděla mu Mac. Cítila se unavená, ale Blake se nedal.

„Macíku, je pravda, že mě Claire *skutečně* požádala, abych s tebou začal trávit víc času.“ Povzdechl si. „Ale v okamžiku, kdy jsem pochopil, co cítíš a co cítím *já*, jsem toho chtěl nechat. Ty jsi skutečně holka, kterou jsem vždycky chtěl. Opravdu jsem ti nemínil ublížit. Je mi z toho strašně. Ze všeho.“

Mac se do něj pustila. „Ale nezastavilo tě to, abys postupoval podle plánu.“ Prozrazení Čajkovského znamenalo, že si ho mohla Claire v klidu nacvičit a zahrát jako první. Úspěšně se

Mac snažil rozptylovat před nejdůležitějším vystoupením v jejím životě. „A málem jsi všechno zničil.“

„Já vím, že jsem srab.“ Blake nakopl kamínek na zemi. „Ale chci ti říct, že jsem se s Claire rozešel. Tentokrát doopravdy. Chci být s tebou, pokud o mě stojíš...“

V posledních několika dnech měla Mac pár nepěkných okamžiků, kdy si představovala podobnou situaci. Snila o tom, jak se k ní Blake plazí po kolenou a prosí o odpuštění. Ale teď, když se to skutečně děje, neuspokojovalo ji to ani zdaleka tak moc, jak si myslela. Dívala se na něj ve zvláštním šoku. Takhle ji podrazil, a ještě má tu drzost přijít a žádat o rande?

„Něco jsem ti přinesl,“ řekl Blake rozehvělým hlasem. Podal jí krabici i obálku. „To je pro tebe...“

Mac pochopila, že neodejde dřív, než otevře víko. Uvnitř ležel jediný dortík zdobený houslemi poskládanými z želatinových hadů. Poleva působila upatlaně, a tak bylo jasné, že Blake připravoval dezert sám. Mac se pokoušela si to představit. Jak stojí nad mísou s těstem, jak hlídá dortík v troubě, jak pokládá želatinové hady. Stálo ho to jistě dost úsilí. A teď hotový výtvar nesl člověku, kterého chtěl zadupat do země.

„Blahopřeju k přijetí na Juilliard,“ řekl něžně. „Jsem na tebe velice pyšný.“

Mac ostře zvedla hlavu. „Jak víš, že jsem se tam dostala?“

Blake zamrkal. Přistihla ho na švestkách. V tu chvíli to Mac celé došlo. Ví to proto, že mu to Claire řekla. *Takže se spolu dál baví.*

„Řekla mi to Claire. Bylo to to poslední, o čem jsme se bavili před rozchodem,“ zareagoval rychle, jako by Mackenzie četl myšlenky. „Je to senzace. Skutečně si to zasloužíš.“ Přistoupil k ní blíž. „Co mám udělat, abys mi odpustila? Mám vůbec nějakou šanci?“

Mac cítila, jak se jí do očí derou slzy. Ještě před pár dny by dala za takhle Blakeova slova všechno na světě. Toužila slyšet, že

chce ji. Že se rozhodl pro ni. Tak dlouho byl klukem jejích snů. Šíleně po něm toužila, ale nemohla ho mít.

Jenže on ve skutečnosti nebyl tím, koho si vybásnila. Blake byl jen podrazák. Kluk, který nepochopil, o co jde. Copak mu po tom všem, co provedl, může znovu věřit? Jak by se mohl stát dokonalým ideálem, o němž léta snila?

Zavřela dortovou krabici. „Nemáš žádnou šanci,“ vyhrkla. Vzala zalepenou obálku a odešla dovnitř.

A ve chvíli, kdy za sebou zavřela vchodové dveře, zmizely i všechny myšlenky na Blakea.

DRUHÁ KAPITOLA

„JULIE?“ V pondělí se zpoza dveří do pokoje Julie Reddingové ozval chraplavý hlas.

Julie se otočila na druhý bok a zachumlala se do peřin, protože chtěla ještě usnout. Chvilku bylo ticho, ale pak se křik ozval znovu. „Julie? *Julie!*“ Tentokrát bylo volání naléhavější.

Zcela vyčerpaná odkopla Julie čistě bílou příkrývku a posadila se na posteli, která díky pečlivému stlaní působila i po ránu velmi upraveně. Hedvábná košilka ji hladila po těle. Jemné ranní slunce vstupovalo do místnosti skrz lehké závěsy. Venku ptáčky vítali nový den. Lehký vánek přicházející otevřeným oknem ji pohladil po tváři. Její pokoj byl dokonale uklizený. Přesně tak, jak ho večer zanechala. Jen se tam povalovaly zmuchlané džíny Janes a šedý kašmírový svetřík. Oba loňské modely ulovila v second handu a večer je svlékla a upustila na podlahu předtím, než sama padla do postele.

Všude kolem ní se chystal krásný nový den... a přesto Julie vnímala pouze temnotu a smutek. Slyšela mňoukání a škrábání koček – spousty, spousty koček – přede dveřmi do svého pokoje. A mámin zoufalý hlas.

„*JULIE!*“

Julie se vysoukala z pelechu a rázným krokem přešla pokoj. Minula cestou druhé dvoulůžko, kde obyčejně spávala Parker. Ta včera večer nepřišla domů – už zase.

Zostrá otevřela dveře – drahocenné, milované dveře, kterých si nesmírně vážila z toho důvodu, že oddělovaly její a matčin svět. Jako jediné zajišťovaly, že veškerý nepořádek zůstával před pokojíčkem a do Juliina království nemohlo proniknout jediné smítko z druhé strany. Otevřela a padla na ni těžká vlna zápachu z plesnivých novin, špinavého nádobí, oschlých plechovek od kočičího žrádla a zavhlého prádla. Ztěžka polkla, aby zahнала dávicí reflex.

„Co?“ zavrčela na mámu stojící v přeplněné chodbě. Opuchlá tvář paní Reddingové posmutněla a na Julii rázem padl pocit viny, který se jí povedlo rychle zahnat. Jako by toho neměla už tak dost, ještě ke všemu začne máma. Julie si oběma rukama promnula obličej a snažila se nabudit v mozku pocit rajskeho klidu. Marně. Nezmohla se na víc než na klidnou tvář. Párkrát se zhluboka nadechla. „Totiž, ano, mami?“ pronesla neutrálním a kontrolovaným tónem.

Paní Reddingová si z očí odhrnula mastný pramen vlasů. „Víš o tom, že vyučování dávno začalo?“ vyštěkla. „Takže přijdeš tak jako tak pozdě, a můžeš mi proto před odchodem přinést dietní sprite a trochu steliva pro kočky.“

Julie zařala zuby. „Nemůžu. Už nikdy nevystrčím nos ze dveří.“

„Proč ne?“

Julie odhlédla stranou. *Kvůli tobě, abys věděla. Protože někdo rozeslal všem studentům příšerný e-mail o tom, co jsi zač.*

Dokázala si velmi živě představit opovržlivé pohledy spolužáků. Zprávu od Ashley Fergusonové už si touhle dobou určitě přečetli všichni. Po minulé zkušenosti již Julie věděla, jakými přezdívkami bude mít počmáranou skříňku v šatně. *ŠPRTKA JULIE, UŽVANĚNÁ JULIE, ŽHAVÁ PINDA.* Tak jí totiž po podobném incidentu začali říkat v její předchozí škole.

A proto se do školy nevrátí. Nikdy. Julie si to nechtěla přiznat, ale v disciplíně „zničím ti život“ se Ashley Fergusonové podařilo

trumfnout i snahy Nolana Hotchkisse. Jo, a abychom nezapomněli. Kromě toho je tu ještě ten průšvih s Grangerem. Včera odpoledne se o případu zmínili ve zprávách. Není tedy sporu, že si o tom ve škole budou štěbetat i vrabci na střeše. Co když se ostatní dozvěděli, že Julie s holkami patří mezi podezřelé? V Beacon Heights si soukromé informace vždycky najdou cestičku na veřejnost. Jako by slyšela šepot: *Julie žije na skládce, ale to není všechno! Ona taky zabila Nolana Hotchkisse a svého učitele! Už jste slyšeli, že ji zatkli?*

Grangerův případ jí nedával spát. Zrovna v okamžiku, kdy se holky domnívaly, že objevily Nolanova vraha, Grangera někdo odstranil. Udělal to tentýž člověk, který zabil Nolana? Zeptejme se jinak: Nastrožila na ně druhou vraždu stejná osoba, která se to na ně pokusila hodit předtím? Julie i ostatní dívky z filmové vědy mají jistě své nepřátele – například Ashley Fergusonovou. Ale existuje člověk, který by je nenáviděl *všechny*?

S povzdechem si uvědomila, že mámě ještě neodpověděla na otázku ohledně ukončení studia. „Protože mě tam už nechtějí,“ odvětila bez emocí. „Protože se všechno pokazilo.“

Máma pokrčila rameny, jako by byla s vysvětlením spokojená. „Fajn, ale přines mi to stelivo a dietní sprite,“ pronesla jednoduše. „Pro to určitě můžeš skočit.“

Julie se asi nikdy nedočká toho, aby se jí máma zeptala, co se děje. *Jedna, dvě, tři...* Julie začala počítat. Tuhle techniku používala pro uklidnění. Pak ucítila, jak se jí cosi hebkého a plíživého otřelo o nohy. Div nevykřikla. Jedna z těch máminých prашivých potvor se jí pokoušela vloupat do pokoje. „Vypadni,“ procedila Julie a div zvíře nevykopla zpátky do chodby. Kočka zakňourala a zmizela mezi krabicemi, na kterých stála další – černá, které máma říkala Třpytka. Třetí – jednooká – potvora se ježila na odpadkovém pytlí odhozeném uprostřed prostoru a civěla na ně.

Pak se Julie obrátila zpět k mámě. Měla toho po krk. „Nezlob se,“ pronesla. „Nepřinesu ti ani sprite, ani stelivo. Skoč si pro to sama.“

Paní Reddingové spadla čelist. „*Prosím?*“

Julie se nepatrně zachvěla. Už je to velmi, velmi dávno, co mámu naposledy odmítla. Od té doby, co máminy výstupy nabraly obrátky, považovala Julie za menší zlo, když jí prostě vyhoví. Ale podívejme se, kam ji tento přístup dohnal. Celé roky se schovávala a ze všech sil se snažila zajistit, aby se nikdy nikdo nedozvěděl, v čem žije. Samu sebe chtěla usilovně prezentovat jako naprosto dokonalou, jen aby v žádném případě nezavdala podnět k úvahám o tom, že by to mohlo být jinak. Jenže teď se všechno provalilo, Juliin pomyslný pohár přetekl, a začínala běsnit.

„Řekla jsem, *aby sis pro to skočila sama*,“ zopakovala Julie odhodlaně. „Pokud tě to zajímá, mami, tak já se na veřejnosti nemůžu ukázat. Všichni už to vědí.“ Divoce rozhodila rukama kolem sebe. „Vědí o tomhle... *místě*.“

Přimhouřila oči a cítila, jak ji zaplavuje nebyvalá síla. Najednou byla připravená vyslovit nahlas všechno, co v sobě dusila. Jaký má tohle divadýlko smysl, když nejspíš stejně nastoupí do vězení?

Podívala se na mámu ještě jednou. „Dozvěděli se o tobě. A teď mě budou nenávidět stejně jako v Kalifornii.“ Bylo fajn říct to nahlas. Julie se rázem cítila o sto kilogramů lehčí. Skoro se vznášela. „A ještě jednu věc ti povím,“ pokračovala Julie. „Nechce se mi ven taky proto, že jsem *podzřelá* z vraždy, kterou jsem nespáchala. Stačí ti to jako omluva?“

Paní Reddingová se na Julii zadívala prázdným pohledem. Po dlouhé chvíli i ona přimhouřila oči. „Kde bereš tu *drzost* odepřít mi pomoc?“ zaječela. Přistoupila k dceři blíž s rudou tváří a vytřeštila oči.

Julie o krok couvla. S hrůzou si uvědomila, že máma překročila její práh... a stojí *v jejím pokoji*. Paní Reddingová sem ještě nikdy nevstoupila. I přes svou chorobu se zdálo, že chápe, že je pro ni Juliin pokoj zapovězené místo. Julii bušilo srdce jako zvon a snažila se neplakat. Máma s mastnými vlasy a v seprané zástěře vypadala na pozadí perfektně uklizeného pokoje ještě zanedbaněji než obvykle. „K čemu jsi vůbec dobrá?“ pustila se do dcery paní Reddingová a rozhazovala rukama jako šílená. „Nebyla jsi k ničemu jako dítě a teď nejsi k ničemu jako ženská. Umiš jenom brát, brát a brát. A pro mě nehneš nikdy ani prstem.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Tvůj táta dobře věděl, jak jsi ničemná.“

Julie ztuhla. „Zadrž.“ Nechtěla, aby máma pokračovala v tomhle duchu.

Jenže paní Reddingová dobře věděla, že uhodila hřebíček na hlavičku. „Proto od nás odešel, víš? Když tě prvně držel v náručí, otočil se ke mně a povídá: ‚No, snad se nám to příště povede líp.‘ Viděl ti přímo do hlavy. Ty jsi důvod, proč odešel. Nikdy jsi pro něj nebyla dost dobrá.“

„Prosím,“ žádala Julie vyčerpaně a choulila se do klubíčka. Veškeré sebevědomí se z ní vytrácelo jako pára. Tohle byla vždycky mámina tajná zbraň. Struna, která dovedla Julii spolehlivě srazit na kolena.

„Takže ty dneska nepůjdeš do školy, ano?“ pokračovala paní Reddingová. „Vůbec mě to nepřekvapuje. Táta vždycky říkal, že nejsi moc chytrá. Že nejsi k ničemu. Bezcenná, zbytečná nicka. A teď tě obvinili z vraždy. Nejspíš jsi ji spáchala, ty hloupá huso!“

Řekla toho víc, mnohem víc. Ale její slova se Julii začala slévat. Stejně jako když byla malá. Máma bývala zlá i před tím, než začala Julie odmlouvat. Julie si dobře pamatovala, jak se jako malá holčička jednou po takovém výstupu usedavě rozplakala, a šla se mámy zeptat: „Co mám udělat, abys mě milovala?“ Máma se jí tehdy jen vysmála. „Staň se někým jiným.“

Právě proto se z Julie stala... zkrátka... *super Julie*. Přestože jí bylo teprve šest let, poskakovala kolem a plnila každé mámino přání. Plnila všechny její požadavky. Nosila jí pantofle, balení dietního spritu i oblíbené časopisy. Kromě toho se ve škole učila lépe než kdokoli jiný ve třídě, oblékala se úhledněji, pročešávala si platinové vlasy, dokud je neměla nejlesklejší ze všech holek v ročníku.

Ale nikdy to nestačilo. Nezáleželo na tom, co Julie dělá ani jak to dělá. Máma ji zkrátka odmítala. Julie si často uvědomovala, že slovní útoky nese hůř než záplavu odpadků přede dveřmi svého pokojíčku. Po přestěhování do Beacon Heights doufala, že dostane možnost začít s čistým štítem. Ale máma měla asi pravdu. Julie *byla* problémová. Kdyby se bývala víc soustředila, mohla před Ashley své tajemství ukrýt a nikdo se nemusel dozvědět pravdu. Kdyby se trochu víc snažila, aby se máma léčila, nemuselo v první řadě žádné tajemství vůbec vzniknout. A kdyby se Julie dokázala lépe ovládnout, nezúčastnila by se zdrogování Nolana. A kdyby se alespoň trochu víc snažila změnit svůj rukopis při čmárání na jeho obličej, nemuseli ji vyšetřovatelé tak rychle identifikovat. Kdyby se nevloupala do Grangerova domu, nemusela ona ani její kamarádky čelit obvinění z další vraždy. Kdyby byla Julie chytřejší, lepší, silnější, byla by jistě schopná vypátrat, kdo se k Nolanovi dostal po nich a zabil ho. Protože v tuhle chvíli Julie ani v nejmenším netuší, kdo by to mohl být. Jenže pokud pachatele neodhalí dost rychle, nastoupí do vězení.

Možná je to nakonec *skutečně* celé její chyba.

V dálce jako by Julie zaslechla zvonek. Paní Reddingová se zarazila uprostřed slova. Julie zvuk uslyšela znovu – tentokrát jasněji. Někdo stojí u dveří.

Máma se k Julii otočila. „Tak co. Jdeš tam, nebo ne?“

Julie, která ležela schoulená v klubíčku na posteli, se pomalu posadila a zamrkala. „Jo, jistěže,“ odvětila unaveně.

„Fajn.“ Paní Reddingová se zvedla z postele, na níž spávala Parker, a vyšla ze dveří. Ve vzduchu za ní vířily kočičí chlupy. „A až to vyřídíš, můžeš mi skočit pro stelivo a dietní sprite.“

„Dobře,“ pípala Julie.

Domovní zvonek zacinkal znovu. Julie si promnula oči. Dovedla si představit, jak jsou asi zarudlé. Co když je to Ashley? Ta dívka se jí zjevovala ve snách. Nosila jahodově blond vlasy jako Julie a pečlivě kopírovala její styl oblékání, jen ve tváři měla neustále sacharinový úsměv. Působila přímo ďábelsky. Od okamžiku, kdy si Julie přečetla její e-mail, viděla tu potvoru na každém kroku. Ashley vyskočila z narozeninového dortu na oslavě, strkala hlavu do zamčené kabinky na toaletách, a vyrušila Julii dokonce i v kosmetickém salonu při voskové depilaci. „Už jste to slyšeli?“ hihňala se Ashley pokaždé. „Je to nechutná zrůda! Žije v odpadkovém koši! Šaty má ušité z kočičích chlupů!“ Ať se v Juliině snu objevil kdokoli – kamarád, přítel nebo cizí člověk –, všichni se na ni podívali s odporem, protože poznali její pravé já.

Ale co když za dveřmi stojí Parker? Parker ji teď potřebuje. A Julii samotnou by zajímalo, kam se kamarádka včera z policejní stanice vypařila. Když si s holkami dopovídaly o tom, kdo je zřejmě pronásleduje, odebrala se Parker do lesa s tím, že chce být sama. Julie ji měla následovat. Parker je příliš slabá, než aby byla sama.

Julie seskočila z postele a vklouzla do hebkého froté županu. Pomalu si klestila cestu chodbou směrem ke čtvercovému proudu světla, které do domu vcházelo okénkem těsně pod horním rámem dveří.

Právě ve chvíli, kdy už byla Julie ode dveří jen pár kroků, světlo potemnělo. Dovnitř tudy totiž nahlížela něčí hlava. Julie ztuhla na místě jako socha a srdce jí vyskočilo až do krku. Poznala olivově zelené oči i krásnou snědou pleť: je to Carson

Wells. Ve městě je nový a Julie s ním párkrát flirtovala. Dokonce si spolu i několikrát vyrazili na rande, než se všechno pokazilo.

Tence zasténala. Copak tahle potupa nemá ještě konec?

Nadskočila, když se zvonek ozval zas. Pomalu couvala, až se zády zapřela o stoh papírových krabic – snad by mohla vyklouznout a předstírat, že není nikdo doma.

Tvář za oknem se přiblížila ke sklu. Carson si stínil oči a tiskl nos na sklo. „Julie!“ vykřikl. Díky australskému přízvuku kladl důraz na samohlásky. „Julie, já vím, že jsi doma. Otevři dveře.“

Julie couvla o další krok. Začala lapat po dechu.

„Nemůžeš se schovávat navždycky. Já s tebou chci jen mluvit.“ Po tvářích se jí rozkutálely slzy. Jo, *jasně*. Chce si z ní utahovat. Anebo si přišel nadiktovat podmínky, za kterých bude ochoten mlčet.

Ať chce říct cokoli, Julie to nehodlá poslouchat.

Carson chvíli zůstal zticha, jen si ji dál prohlížel malým okénkem. „Prosím, vyslechni mě.“

Julie zvedla oči. Jeho hlas zněl sladce a velmi upřímně. Cosi se v ní zlomilo. Zoufale *toužila*, aby jí někdo pomohl, aby ji někdo utišil. Potřebovala to hlavně po zkušenosti s policií, po Ashley a po máminých krutých slovech.

Přiměla se, aby udělala krok vpřed. Pak další. Zdá se jí, jako by ušla kilometr, než v prstech konečně sevřela kliku dveří. Otevřela a čerstvý vzduch ji překvapil jako jarní deštěk. Julie vdechovala vůni vlhké trávy. Auta měla na kapotách kapky po nočním dešti a na verandě stále ležely ranní noviny. A stál tu Carson.

Vyšla přede dveře a ostře za sebou zavřela. Nedokázala se na něj podívat zpřímá, a tak si prohlížela sbírku prázdných krabic, plechovek od nápojů a kočičího žrádla i poloprázdný pytel s ptačím zobem. Všechno zaplavovalo verandu. „Co chceš?“

„Jen mě zajímalo, jak se ti daří,“ odpověděl Carson opatrně. „Psal jsem ti, ale máš vypnutý telefon.“

Julie pokrčila rameny. Mobil si vypnula záhy poté, co dočetla e-mail od Ashley. Nedokázala by čelit náporu, který by nevyhnutelně následoval.

„Taky jsi nepřišla do školy.“

Julie si sarkasticky odfrkla. „To asi nemusím vysvětlovat, ne?“

Vyhrkl. „Já s tebou ale chci být, Julie. Je mi fuk, co si myslí ostatní.“

Zadívala se na něj dost zmateně. „A co ten obrázek, na kterém jsi s Ashley?“

Naklonil hlavu ke straně. „Jaký obrázek?“

„Z tržnice Pike Place v Seattlu. Copak jste tam spolu nebyli pro ryby? Ashley k fotce připsala vzkaz: *Toble si o tobě teď Carson myslí. Tváříš se...*“ Nedokázala větu dokončit. Na snímku se mu v obličejí zrcadlilo nepokryté znechucení.

Carson přimhouřil oči. „Pike Place...“ Z jeho mimiky bylo zřejmé, že si po chvíli vzpomněl. „To je pravda, tam jsem se s Ashley fotil. Před pár týdny jsme tam byli na školním výletě.“

„Před pár týdny?“ opakovala Julie.

Carson přikývl. „Fotil to James West a řekl nám, abychom se zatvářili jako blázni. Ashley mě chytla za ruku a já ji nechal.“ Nechápatě zavrtěl hlavou. „Počkej, ona ti to teď poslala? Ta holka je fakt strašná.“

„To já vím,“ vybuchla Julie a z očí se jí rozkutálely čerstvé slzy.

Carson položil Julii ruce kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. Nejprve ztuhla, ale potom si dala říct, padla mu do náruče a z jeho flanelové košile vdechovala vůni čerstvě vypraného prádla.

Pak se od něj odtáhla. „Jak je možné, že je ti fuk, co o mně vyšlo najevo?“ ptala se Julie nechápatě. „Vždyť je to pravda, Carstone. Všechno – nebo alespoň ta část o mojí mámě.“ Pevně zavřela oči a přehrála si všechny hrůzy, které jí máma před chvílkou vmetla do tváře. „Je to nechutné. Já jsem nechutná.“

Carson se pomalu vzdálil, aby si mohl Juliinu tvář prohlédnout znovu. „Julie Reddingová, jsi nádherná holka. Jsi chytrá a vtipná. Absolutně nic na tobě nelze považovat za nechutné.“

Působilo to jako zázrak, když k ní Carson po těch slovech sklonil hlavu, aby se jejich rty setkaly v letném polibku. Julie tomu uvěřila až po několika vteřinách, kdy konečně ustoupila všechna její rezignace. Chvilí trvalo, než dokázala začít vnímat fakt, že na svých rtech cítí dotek jeho úst. Líbají se. Skutečně se *líbají*.

V tom okamžiku jí to došlo: tohle je vlastně její první polibek *v životě*. Takhle si ho samozřejmě nepředstavovala, to je jasné. Stojí v županu na omšelé verandě uprostřed špinavého nábytku, obklopeni zašlými vánočními ozdobami, a dokonce pod dohledem dvojice koček, které si brousí dráčky na trávniku. Ale i přes to všechno to byl čistý sladký polibek plný něhy.

Když skončil, Carson se odtáhl a vděčně se na ni usmál. „Děkuju ti,“ vydechl.

„To já bych měla děkovat *tobě*,“ opáčila Julie. „Jsi si tímhle jistý? Myslím... mnou? Obávám se totiž, že nemáš ponětí, jak dokážou být lidé krutí. A tohle bude brutální. Naprosto chápu, pokud nebudeš chtít, aby tě se mnou spojovali. To je jasné.“

Mávl rukou. „Mě to nezajímá.“

Julie ztěžka mrkala. „To myslíš *vážně*?“

„No,“ zareagoval s předstíranou vážností. „Přijde na to. Pokud tomu dobře rozumím, tak *ty osobně* nejsi šilený kočičí přízrak z Beacon Heights. Je to tak?“

Julie se neubránila hlasitému smíchu. „Je to tak,“ přitakala s chabým úsměvem ve tváři. „Já jsem jen nevinná pozorovatelka sběratelky koček.“

„V tom případě není co řešit. Nenesíš tedy žádnou odpovědnost za tuhle...“ Carson namířil prstem na dům za jejími zády a svrástil čelo, jako by hledal správná slova. „No... za tuhle *situaci*.“

A jsi oficiálně moje holka. Pokud o to tedy stojíš. A jestli s tím má kdokoli nějaký problém, může si to vyřídit se mnou.“ Julie se rozzářila. Nemohla uvěřit svým očím, uším ani srdci. V tu chvíli všechny ty hrůzy, co máma před chvílí vyřkla, odpluly někam daleko do pozadí. Možná, *jen možná* není pokažená navždycky. Třeba bude v pohodě, pokud na ní bude někomu záležet.

A snad bude ten dotyčný za její lásku stát.

Julie chtěla Carsonovým slovům věřit víc než čemukoli na světě.

TŘETÍ KAPITOLA

V PONDĚLÍ ODPOLEDNE zajela Caitlin Martellová-Lewisová na parkoviště. Bylo prázdné až na pod stromem stojící zelený cadillac, který působil jako koráb. Když vystoupila ze svého auta, v uších jí zvonilo klidné ticho a v nose štípala vůně čerstvě posečené trávy a nově vysazených květin. Nahlédla za kovanou železnou bránu na zvlněnou louku posázenou náhrobními kameny. Za stromem zaslechla nečekaný zvuk a srdce se jí zastavilo. Bůhví proč měla pocit, že ji někdo sleduje... snad policie. Nebo se jí to jen zdá? Vážně je všechny pronásledují na každém kroku a pokouší se najít spojitost mezi nimi a Grangerovou smrtí?

Pak se podívala ještě jednou. Byla to jen veverka. Caitlin s povzdechem zamkla auto, schovala si klíče do kapsy a vydala se k bratrovu hrobu. Bezesporu by tam trefila i poslepu. Kolem náhrobku s velkým andělem na špici, doprava okolo muže, co se nechal pohrbít po boku svých italských chrtíků, pak trochu do kopečka a pod strom. *Ahoj, Taylore, začal se jí v duchu odvíjet monolog. Už jsem tu zas. Tvá bláznivá sestra zatáhla fotbalový trénink, jen aby si sem přišla popovídat o tom, jak je ten život na hlavu.*

Taylor zemřel koncem loňského roku... a bylo toho moc, co by mu potřebovala povědět. Taky byla spousta věcí, které by si přála, aby býval pověděl on jí. Třeba to, jak moc bráška trpěl

v područí Nolana Hotchkisse. Nebo aby se svěřil, že se rozhodl zemřít, protože je to pro něj snazší než se ještě jednou ukázat ve škole. Byla tam nějaká poslední kapka? Caitlin si do nejdelší smrti neodpustí, že na bráškově nic nepoznala včas. Ale i kdyby ano, byl by dnes mezi živými?

Obkroužila strom. Taylorův hrob ležel přímo před ní a na jeho kameni stála nová figurka ze seriálu *Dragon Ball Z*. Caitlin se zmateně zarazila. Figurka ji dost rozhodila. Jediný člověk, který Taylorovi nosí na hrob nové postavičky, je ona sama. Tedy ona a...

Přestala vzpomínat v okamžiku, kdy se za dalším stromem objevila silueta. Byl to Jeremy Friday. Jemu jedinému na Taylorovi záleželo natolik, aby mu sem nosil malé strážce.

Jeremy se otočil a uviděl Caitlin v tentýž okamžik. Rychle povytáhl obočí a jeho oči zjihly. Naděje, kterou četla v jeho tváři, budila v Caitlin rozličné emoce – lásku, úlevu, vzrušení a také úzkost. Prohlédla si jeho štíhlou postavu, roztržené tričko s logem *Hvězdné války* a tmavé džíny. Kdybyste se jí ještě před pár týdny zeptali, zda by u ní měl kluk jako Jeremy šanci, vysmála by se vám. Jenže on je dokonalý. Neopracovaný diamant. Po celý život ho má u nosu, a vůbec si nevšimla, jak je jedinečný.

Co bylo ještě lepší? Jeremy se na ni usmívá, místo aby se mračil. Posledně ho viděla před pár dny večer u Fridayových ve sklepe. Tehdy se to taky semlelo s Grangerem. Jeremyho brácha a Caitlinin bývalý přítel v jedné osobě – Josh – je spolu nachytil. Caitlin v tu chvíli nedokázala potvrdit svůj nový vztah, a ze všeho jen... vycouvala. Předpokládala, že ji za to Jeremy nenávidí.

Jenže když k němu teď přistoupila blíž, vtáhl si ji do náruče. „Omlouvám se,“ vyhrkla Caitlin. „*Za všechno*. Mrzí mě, že jsem tak zbaběle utekla. Já... nevím, co říct.“

„To je v pohodě.“ Jeremy jí dal pusku do vlasů. „Zastihl tě nepřipravenou.“

„Ty mi rozumíš, vid?“ přikývla Caitlin vděčně.

„Ale přesto,“ Jeremy si váhavě pohrával s jejími vlasy. „Chceš se mnou být? Já totiž naprosto chápu, že je to hodně složitý, takže...“

Caitlin se místo odpovědi vytáhla na špičky a políbila ho uprostřed věty. „Stačí ti to jako odpověď?“ vydechla, když se od sebe odlepili.

Opřel si celo o její hlavu. „Říká mi to prakticky všechno, co mě zajímá.“

Podívali se spolu na Taylorův hrob. Caitlin by ráda věděla, co by si o vývoji celé situace Taylor myslel. Jak by vnímal, že se dala dohromady s podivínským bláznem Jeremym, Taylorovým nejlepším kamarádem? Vyměnila ho za oblíbeného vrcholového sportovce Joshe. Seběhlo se to všechno neočekávaně: Caitlin se s Jeremym tady u Taylorova hrobu setkala poprvé před několika týdny. Prožívala tehdy nelehké období. Nebyla si jistá, zda chce dál hrát fotbal, přestávala si být jistá dlouhodobým vztahem, pořád se nemohla zbavit zloby, kterou v ní probudila bratrova smrt, a k tomu všemu se právě zúčastnila toho nešťastného pokusu o zesměšnění Nolana Hotchkisse. Zapovídali se s Jeremym a Caitlin si všimla, jak snadno s ním nachází společnou řeč. Také jí neuniklo, jak dobře chápe, čím Caitlin právě prochází. Josh se na Taylora nikdy ani nezeptal. Zdálo se, jako by byl přesvědčený, že nepřijatelným tématům je snazší se vyhnout než je řešit.

Jeremy přešlapoval. „A mluvila jsi vůbec s Joshem?“ zeptal se, jako by Caitlin viděl rovnou do hlavy.

Caitlin ztuhla. „Jo,“ odpověděla na půl pusy a protáhla obličej.

„Byla to cenná zkušenost, co?“

Nakopla trs trávy. Potkala se s Joshem dopoledne ve škole, kde bylo všechno divné už kvůli Grangerovi. Všechny dívky bez

nadsázky *vzlykaly*, protože byl Granger po smrti. U jeho dveří se množily položené květiny, a během přestávky na oběd se holky dokonce setkaly pod stožárem s vlajkou, aby se za něj společně pomodlily. Caitlin překvapilo, že i holky z Grangerova telefonu – jako třeba Jenny Thielová – dojatě vzlykaly nebo během vyučování mizely v kanceláři školního psychologa. Zdálo se, jako by všechny měly klapky na očích. Copak neviděly, jaký to byl úchyl? Prostřednictvím právníka se Caitlin dozvěděla, že má policie povinnost udržet jména podezřelých v tajnosti až do chvíle, kdy získá povolení k jejich zatčení. Nesmí zkrátka předčasně vyjít najevo, že má Caitlin s případem cokoli společného. Jenže ona si byla i tak jistá, že si o ní spolužáci šuškejí. Po celý den vnímala jejich vyčítavé pohledy, jako by o její vině byli všichni přesvědčeni. Dokonce i fotbalové spoluhráčky na ni koukaly skrz prsty. Na druhou stranu tohle téma nikdo neotevřel, takže byla možná jen paranoidní.

Zhruba v polovině vyučování narazila na Joshe. Stál u své skříňky s Guyem Kenwoodem a Timothyem Burgessem, se kterými byl v týmu. Když zachytil její pohled, Caitlin ztuhla jako socha. Včas si uvědomila, že by vypadala jako husa, pokud by se teď otočila na patě a odkráčela pryč. Soudě podle pohledů Guye a Timothyho bylo jasné, že už vědí, jak se věci mají. Caitlin chodí s Jeremym. Krátce se zamyslela nad tím, jak jim tu novinku Josh asi podal. Skutečnost, že mu méně populární mladší bráška přebral holku, není zrovna nic k chlubení.

„No, v první chvíli se na mě ani nepodíval,“ odpověděla Caitlin a schovala si ruce do kapes. „Ale pak jsem si ho vzala stranou a pokusila se mu všechno vysvětlit.“

Jeremy se zašklebil. „Nepochybuju, že *to* šlo hladce.“

„Řekla jsem mu, že jsem měla už delší čas pocit, že si moc nerozumíme, takže to byla spíš jen otázka času, víš?“ Ztěžka polkla a vybavila si Joshův tvrdý výraz plný zloby, který po jejich

sloveh ovládl jeho tvář. „Viděl rudě. Ranila jsem ho. Ale potom... zkrátka... nevím přesně. Nakonec byl v pohodě.“

„Opravdu?“ Jeremy se zatvářil nevěřicně. „Co ti pověděl?“

Caitlin se nadechla. „Ujistil mě jen, že pokud to takhle chci, nebude mi bránit ve štěstí,“ odpověděla. Když Josh tahle slova vyřkl, Caitlin jeho velkorysá a dospělá reakce velmi příjemně překvapila. *Nechci tu být za patetického blbečka, který to nedokáže překousnout. Nejsem nadšený, že ses zakoukala do Jeremyho, ale nejspíš ti to asi stejně nerozmluvím.*

„Čekala jsem, že bude zuřit,“ uzavřela Caitlin a loupla očima po Jeremym. „Bylo fajn, že jsem se spletla.“

Jeremy přikyvoval. „No, mě už několik dní úplně ignoruje. Ačkoli je to lepší, než aby mě mlátil, což jsem předpokládal, že udělá. Možná ten kluk skutečně dospěl.“

„Doufejme.“ Caitlin se chabě usmála. Pak jí něco došlo. Uvědomila si, že každá dobrá věc v jejím životě byla vždy jen předehrou něčeho smutného nebo zlého. Teď je s Jeremym, ale stojí spolu u Taylorova hrobu. Navíc ranila Joshe. Na jednu stranu je po letech opravdu šťastná, ale současně čelí obvinění z vraždy. Nic zkrátka není zadarmo.

Zvedla k Jeremymu hlavu, protože jí na mysli vytanul Granger. „Předpokládám, že jsi už slyšel o panu Grangerovi a o tom, co s ním mám společného. Ale není to tak, jak se zdá.“

Jeremy jen mávl rukou. „Prosím tě. To já vím. Ale cos dělala v jeho domě?“

Pokrčila rameny a nebylo jí příjemně. V žádném případě nemůže Jeremymu povědět pravdu. „To je nadlouho, ale souvisí to s Nolanem. Já a pár kamarádek jsme si myslely, že ho zabil Granger.“

Jeremy vytřeštil oči. „Skutečně?“

„No, ale už si to nemyslíme,“ uzavřela Caitlin jako v mráčkách. Když našly nezvratný důkaz o tom, že Nolan panu Gran-

gerovi vyhrožoval, zajásaly – dávalo přece smysl, že se chtěl Granger svého studenta zbavit, aby mu nepokazil reputaci. Ale co když bylo všechno jinak a Granger musel sám zemřít proto, že znal Nolanova skutečného vraha? Všechno je stále opředeno velkým tajemstvím.

Na vrcholku kopečka se na cestičce objevil pár shrbených starých lidí. Caitlin se k Jeremymu otočila s náhlým pocitem, že už tu nejsou sami. „Dal by sis pizzu?“

„Jasně.“ Přikývl a na jeho tváři se rozehrál úsměv.

Zamířili do restaurace Gino's v sousedství hřbitova. V tuto denní dobu tu naštěstí nikdo nebyl. Nad smetanovou pizzou se bavili o běžných tématech – o Jeremyho účasti na příští vědecké konferenci, o oblíbených televizních pořadech a taky o tom, že se u Caitlin ve fotbalovém týmu bude tento týden volit nová kapitánka. Caitlin si pořád nebyla jistá, co pro ni fotbal vlastně znamená, ale volby přesto vnímala s určitou nervozitou. Po roli kapitánky toužila odjakživa, a když má *konečně* šanci na úspěch, nechce se jí boj vzdávat.

Ani slůvkem nezavadili o Joshe, Grangera, Nolana nebo policii – to byla vítaná změna. O hodinu později si dali u Caitlin v autě pusy a Jeremy naskočil na vespu, aby s vrčením motoru zmizel v dáli. Slíbil, že zavolá. Caitlin zamířila domů s mnohem lepší náladou, než měla ještě před chvílí, a těšila se, že bude mít pár hodin pro sebe. Na příjezdové cestě před domem už ale stála auta obou rodičů. Mámy jsou z práce doma.

Ach jo.

Zaparkovala, vzala si sportovní tašku i školní batoh a obrnila se – bůhví, co se bude doma dít. V kuchyni hrála stanice NPR. Vysílali zrovna reportáž o chovu slepic. Slyšela také klidné *klap, klap, klap*, jak ostrý nůž pravidelně dopadal na prkénko. Ve dřezu tekla voda. Podle dobře známého klidného šumu bylo Caitlin jasné, že obě mámy, Sibyl a Mary Ann, dnes vaří společně.

Caitlin se kradla po špičkách ke schodišti tiše jako myška, ale nevyšlo to. Mary Ann zvedla hlavu a uviděla ji. „Zlatíčko?“ zavolala na dceru.

Caitlin si povzdechla. Iluze o klidném odpoledni se rozplynula. „No, ahoj,“ ozvala se, ale zůstala stát pod schody.

Mary Ann na ni pohlédla smutným očima. „Chceš nám pomoci?“

Ani ne, chtělo se Caitlin odpovědět, ale uvědomovala si, co by odmítnutí znamenalo: jedna z maminek by ji následovala do patra a plačtivě pokládala víc dotěrných otázek, než kolik jich bude Caitlin muset zodpovědět tady v přízemí. A tak se odebrala do kuchyně a od Sibyl přijala prkénko s čerstvou paprikou.

„Povídej, jak ses dneska měla?“ zeptala se Sibyl zvědavě a pohledem přeskakovala mezi Caitlin a ostrím svého nože.

„Dobře,“ odpověděla Caitlin.

Vnímala, jak se po sobě mámy podívaly, a bylo jí jasné, že chtějí vědět víc. Mary Ann si odkašlala. „Bavili jste se o... tom učiteli?“

Caitlin opatrně odkrojila stopku papriky. „Jo. Docela dost.“

Další výměna pohledů. Caitlininy mámy nedělní telefonát s oznámením, že jejich dcera patří do okruhu osob podezřelých z vraždy, přijaly s mlčením a strachem. Stále dokola jim Caitlin vysvětlovala, že je to celé jen nešťastné nedorozumění, ale nebyla si jistá, zda tomu věří. Stejně jako si nebyla jistá, zda věří příběhu o Nolanovi. Mary Ann v té souvislosti připomněla, že Caitlin má doma balení oxycontin, kterého by se měla zbavit. Přestože se nakonec ukázalo, že Nolana zabil kyanid, přítomnost oxy se v jeho krvi potvrdila také. Vyšetřovatelé si dívky v té souvislosti dosud nepředvolali nejspíš proto, že byl případ odložen. Caitlin si dobře uvědomovala, že všechno probublává těsně pod povrchem a výbuch může přijít kdykoli.

„A mluvila jsi s Joshem?“ nadhodila Mary Ann.

Caitlin zvedla oči. Mámy se na ni dívaly dost dychtivě. Zřejmě si *moc přály*, aby mluvila s Joshem. Sibyl Martellová a Mary Ann Lewisová byly nejlepší kamarádky s manželou Fridayovými. Nahlas to nepřiznaly, ale bylo zcela jasné, o co jde. Caitlin vyměnila Joshe za Jeremyho a narušila tím společenský řád a přátelství dospělých. Pravidelné sobotní posezení s Fridayovými bylo pro tento týden zrušeno stejně jako středeční večere a nedělní pozdní snídaně, která se konala každý první víkend v měsíci. Caitlin zaslechla i to, co si mámy v ložnici šeptaly té noci, kdy k rošádě došlo. *Před tím*, než otisky prstů potvrdily Caitlinino vloupání do Grangerova domu, byl Josh jejich jedinou starostí. A říkaly si následující: *Proč si myslíš, že to dělá?* ptaly se polohlasně. *Chce se proti nám vybránit? Může to nějak souviset s Taylorem?* A taky: *Chudák Josh. Musí být úplně zničený.*

Caitlin nedokázala skousnout jejich názor. *Chudák Josh*. Co takhle chudák *Caitlin*?

Caitlin musela zlostně syknout, protože Sibyl odložila nůž. „Zlato. Jestli myslíš, že se na tebe kvůli Joshovi a Jeremymu zlobíme, mylíš se.“

„Jen se to snažíme pochopit,“ dodala Mary Ann. „Měj ráda, koho chceš. To je přece v pořádku, ale ti kluci jsou tak... *odlišní*. Není nám jasné, co máš s Jeremym společného, to je celé.“

Caitlin zvedla hlavu a v očích se jí zablýskalo. „Já nemám nic společného s *Joshem*.“

Mámy se zatvářily zmateně. „Ale hrajete přece oba fotbal. Věnujete se stejným věcem. A jste spolu už dlouho.“

Caitlin si odfrkla. „Myslíš, že to stačí?“ Odstrčila zpola nakrájenou papriku. „Víte, kdybyste mě znaly o trochu líp, asi byste pochopily, proč si už s Joshem nemám co říct. Jenže vy byste rády, abych zůstala pořád tou samou Caitlin, na kterou jste zvyklé.“ Vydala se na cestu pryč z místnosti.

„Miláčku,“ zavolala za ní Mary Ann. „Nebud' taková!“

„Stojíme přece na tvé straně!“ vykřikla Sibyl.

„Jak myslíte,“ houkla Caitlin přes rameno. Přála by si, aby to byla pravda – když si pár stejného pohlaví adoptuje dceru z Jižní Koreje, lze snad určitou míru porozumění předpokládat, ne? Ale Caitlin měla najednou dojem, jako by se ty dvě spíš snažily odříkávat správné věty ve správný čas, než aby se ji skutečně pokusily pochopit.

„Vrať se!“ volala Mary Ann naléhavě. „Ještě jsme si ani nepovídaly o panu Grangerovi.“

„Já jsem nic neudělala,“ odpověděla Caitlin a odebrala se do svého pokoje. „Víc nepotřebujete vědět.“

Krátce mrkla směrem do přízemí. Obě mámy stály pod scho-dištěm a tvářily se smutně, zmateně a bezmocně. Caitlin si uvě-domovala, že mezi ně a sebe staví zeď. Nejspíš to byla stejná zeď, jakou kdysi stavěl Taylor. Jenomže ona zkrátka ještě nedo-káže zformulovat svoje pocity. Nemůže jim povědět o Jeremym, protože by to nepochopily. A o Grangerovi už vůbec ne... To se nikdy nesmí dozvědět.